

Паний — Номер четири

Съюз

Jeff Pippenger

2025-03-04

В историята на Паниум бе сключен съюз между Антиох Велики и Филип Македонски. Битката бе водена непосредствено от Антиох срещу детето Птолемей V, а Филип допринесе в смисъл, че неговата война в други части на царството възпрепятства други войски да дойдат на помощ на египетския цар-дете. Това означава, че Путин, последният цар на юга — предобразен от египетския цар-дете (дете в пророчески смисъл означава последно поколение) — е победен от Тръмп, представен чрез Антиох Велики, който победи Птолемей V при Паниум, както и както Рейгън победи СССР през 1989 г.

Филип означава „любител на коне“, а „конете“ символизируют както военна, така и икономическа мощ. Конете теглят колесници и са яздени от войници, а също така превозват стоки до пазара. „Конете“ са символ на „колесници, кораби и конници“, което е първостепенният символ на Съединените щати в техните посреднически взаимоотношения с северния цар, както е изложено в четиридесети стих.

Съюзникът на Тръмп има две типологични предобразования в лицето на Филип Македонски и Ирод Филип тетрарха. Независимо дали става дума за Ирод Филип или за Филип Македонски, символът обозначава онзи, който обича властта, предоставена му съответно от Цезар или от Антиох. Филип обича конете, а единият Филип беше от Македония, която заемаше централна и основополагаща роля в царството на Александър Велики.

Това беше неговата родина, царството, което наследи от баща си, Филип II, и отправната точка за неговата необятна империя. Разположена в северната част на Гърция, Македония се отличаваше като политическото и военното ядро, където Александър бе роден (в Пела, 356 г. пр. Хр.) и възпитан, и тя му осигури първоначалните ресурси, човешка сила и организационна структура, които подхраниха завоеванията му. По същество Македония беше ядрото на царството на Александър — неговата изходна точка, военен двигател и областта, която утвърждаваше неговата самоличност като македонски цар, дори когато империята му нарасна далеч отвъд нейните предели.

Македон представлява северната област на четворното царство на Александър. Така единият Филип е тетрарх, което означава „четвърта част“, а другият Филип е „една четвърт“ от четирите ветрове на някогашната империя на Александър.

Ирод представлява онзи, който отхвърля завета. Исав, кръвната линия, която води до Ирод, отхвърли първородството си. Още в самото начало на историята на един избран заветен народ Исав става символ на онези, които отхвърлят завета, който Христос умря, за да утвърди. Тъкмо в момента, когато Бог щеше да разшири Своя избран заветен народ в дванадесет племена, Исав се разбунтува. В края на древния Израил, когато при кръста

юдеите заявиха, че нямат „друг цар освен Кесаря“, юдейският народ стана в края символ на онова, което бе предобразено от Исав в началото. Родословието на Ирод е съставено от кръвната линия на Исав и на юдеите — линия, символизирана от бунтовен нарушител на завета в началото и от бунтовен заветен народ в края.

Ирод Велики наложи данъците, които доведоха Йосиф и Мария във Витлеем, а един от тримата му синове — Ирод Антипа, синът на Ирод Велики — управляваше по времето на кръста. Периодът от живота на Христос от Неговото рождение до Неговата смърт е символично представен от дома на Ирод, като по този начин се обозначава историята като времето на посещението на избрания народ — посещение, което юдеите като цяло никога не видяха.

Ирод Велики уби децата в отговор на раждането на Исус, като по този начин повтори историята на раждането на Моисей, когато Египет избиваше деца. Първото избиване на деца беше опит да бъде убит очакваният избраник, а последното избиване на деца отново беше опит да бъде убит очакваният избраник. Сто четиридесет и четирите хиляди пеят песента на Моисей и на Агнето, а в пророчески смисъл една „песен“ представлява едно преживяване. Сто четиридесет и четирите хиляди живеят в период, който притежава успоредни преживявания. Един от тези паралели настъпи на 22 януари 1973 г. с решение на Върховния съд, позволяващо аборти в САЩ. През следващите четиридесет и девет години приблизително 66 милиона потенциални кандидати да бъдат сред сто четиридесет и четирите хиляди бяха избити чрез федерално санкциониран аборт.

Силата символизира военна мощ:

И звярът, който видях, приличаше на леопард; и краката му бяха като краката на мечка, а устата му — като устата на лъв; и змеем му даде силата си, престола си и голяма власт. Откровение 13:2.

Змеем, който е езическият Рим, предостави на папството три неща, а именно „силата си, престола си и голяма власт“. В дванадесети стих Съединените щати, земният звяр, са представени като упражняващи цялата „власт“ на звяра преди него. И все пак думата „власт“ в стих втори е различна гръцка дума от думата, преведена като „власт“ в дванадесети стих. В стих втори „власт“ е G1722, със значение: пред лицето на (буквално или преносно): в присъствието (пред погледа) на.

Думата „власт“ в дванадесети стих е предадена с друга гръцка дума.

И упражнява цялата власт на първия звяр пред него и кара земята и онези, които живеят на нея, да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше изцелена. Откровение 13:12.

Думата „власт“ G1832 тук означава (в смисъл на способност); привилегия, тоест делегирано влияние: власт, юрисдикция, свобода, сила, право, мощ. Думата „власт“ в дванадесети стих посочва, че земният звяр е делегираната власт на морския звяр — Съединените щати са представителят по пълномощие на морския звяр. Съединените щати упражняват цялата

делегирана власт на първия звяр. Във втори стих езическият Рим даде три неща на папството. Хлодвиг даде своята военна и икономическа мощ на папството през 496 г. в битката при Толбиак. Константин отстъпи „седалището“ на империята през 330 г., а Юстиниан определи папата като изправител на еретиците и глава на църквите с указ през 533 г. Хлодвиг през 496 г. е прообраз на Рейгън през 1989 г. Рейгън е прообраз на Тръмп.

Според Григорий Турски (пишещ почти век по-късно), Хлодвиг губел битката и в отчаянието си призовал на помощ католическия Бог. Неговата съпруга Клотилда била католическа бургундска принцеса, която го подтиквала да се обърне от езичеството. Хлодвиг дал обет, че ако победи, ще приеме католицизма. Ходът на сражението се обърнал — било чрез божествена намеса, било чрез военна стратегия — и Хлодвиг победил алеманите, убивайки техния цар и разпръсквайки войските им. Верен на обета си, той приел католицизма и бил кръстен, като според традицията това станало на Рождество Христово през 496 г. в Реймс от епископ Ремигий (св. Реми).

Неговото обръщане отбелязва повратна точка, като направи Хлодвиг първия католически крал сред германските владетели (за разлика от арианските християни вестготи или остготи). Това привеле франките в съгласие с Римската църква и му спечели подкрепата на гало-римското население и на папството. Кръщението на Хлодвиг често се разглежда като символичното „раждане на Франция“ като католическа нация, отличавайки я от другите варварски царства, които се придържаха към арианството или езичеството. Поради тази причина католицизмът нарича Франция „първородната на Католическата църква“, а също и „най-старата дъщеря на Католическата църква“.

Когато Хлодвиг стана първата сурогатна сила на папството през 496 г., той предобрази Рейгън, който стана сурогатната сила през 1989 г. В историята на Рейгън и папа Йоан Павел II бе сключен таен съюз с цел да бъде съборен южният цар. От 1798 година до неделния закон тирската блудница е скрита и тя е същата тази блудница, която проследява корените си назад до Македония, най-северното царство. Тя е северният цар, скрит пророчески, но все още претендиращ да е непогрешим.

Папата също така представлява „онези, които изоставят завета“, които, макар и пророчески скрити през трите войни чрез пълномощници, в крайна сметка ще излязат на преден план в историята на битката при Паниум. В прехода от имперски Рим към папски Рим Даниил посочва момента, когато езическият Рим достигаше края на времето си като четвъртото царство в библейското пророчество.

Защото китимските кораби ще дойдат против него; затова той ще се наскърби, ще се върне и ще излее негодуванието си против светия завет; така ще постъпи; дори ще се върне и ще влезе в съгласие с онези, които изоставят светия завет. Даниил 11:30.

В израза „онези, които оставят светия завет“ се има предвид католическата църква. Онези, които оставят светия завет, са компромисната църква Пергам на Йоан Богослов, която, според Павел, щеше да отстъпи от вярата, преди да се яви човекът на греха. Католицизмът са онези, които са оставили завета, както е представено чрез нападението, предприето срещу

Божие Слово, а също и срещу съботата на седмия ден, които и двете бяха подложени на постепенно засилващи се нападения от времето на Константин нататък. По-рано в единадесета глава „заветът“ също е споменат.

И сърцата и на двамата тия царе ще бъдат насочени към зло, и те ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят още ще бъде в определеното време. Тогава той ще се върне в земята си с големи богатства; и сърцето му ще бъде против святия завет; и ще извърши велики дела, и ще се върне в своята земя. В определеното време той ще се върне и ще дойде към юга; но няма да бъде както първия път, нито както последния. Даниил 11:27–29.

В тези стихове „той“ се завръща в своята земя, а после по-късно отново се завръща в своята земя. Тези две завръщания представляват две победи, които след това бяха последвани от триумфално „завръщане“ в град Рим. Първата беше битката при Аксиум през 31 г. пр. Хр. срещу Антоний и Клеопатра, а втората — след разрушаването на Ерусалим през 70 г. сл. Хр. „Определеното време“ в стиховете е годината 330, която обозначава заключението на пророческото „време“ от стих двадесет и четвърти, равняващо се на триста и шестдесет години.

Двамата царе, които говорят лъжи на една трапеза, правят това преди „определеното време“, „защото краят ще бъде още в определеното време“. Въпрос, който следва да бъде разгледан, е какво означава стихът, когато заявява: „Тогава той ще се върне в земята си с големи богатства“? Означава ли това, че в определеното време тогава ще се върне; или означава ли, че щом двамата изговорят лъжи на трапезата, тогава ще се върне, и следователно завръщането е преди определеното време?

Урия Смит определя двата завръщания като 31 г. пр. Хр. и 70 г. сл. Хр., което представлява история преди 330 година, която е определеното време. Смит също така посочва, че „завръщането“ от двадесет и девети стих е след 330 година и че то не е успешно, както бяха завръщанията след битките при Аксиум и Йерусалим. Това означава, че преди определеното време има среща, на която се изричат лъжи, след което един от двамата царе, които са изричали лъжи, се завръща с големи богатства, а после се противопоставя на святия завет, извършва подвизи и се завръща в 330 година, която е определеното време.

След това той напада юга, но това ще бъде различно от битката при Аксиум или от разрушението на Йерусалим. Историята от 70 сл. Хр. в тези стихове представя края на Божия избран заветен народ, представен в пасажа чрез „светия завет“. В тридесети стих езическият Рим е в съглашение с онези, които изоставят светия завет. 70 сл. Хр. беше самият край на древния буквален Израил като Божий заветен народ, а тридесети стих посочва историята четири века след 70 сл. Хр. Онези, които изоставят завета в историята, представена в тридесети стих, са онези, които са изоставили завета, сключен между Бога и Неговия християнски народ. Папският Рим е църквата, представена като онези, които изоставят светия завет в тридесети стих.

Защото китимските кораби ще дойдат против него; затова той ще се наскърби и ще се върне, и ще се разгневи против светия завет; така ще постъпи; дори ще се върне и ще влезе в съглашение с онези, които оставят светия завет. Даниил 11:30.

Двадесет и девети стих ни довежда до 330 година, което беше определеното време, изпълнено чрез преместването на столичния град от Константин в Константинопол. При този ориентир езическият Рим щеше да бъде въвлечен в южна война, която нямаше да бъде успешна, както бяха Актиум и Ерусалим. След това, в тридесети стих, езическият Рим е нападат от Генсерих, който започна морската си война от Китим, известен днес като Картаген. Тази война срещу езическия Рим беше представена също и като втората тръба от седемте тръби в книгата Откровение. Първите четири от тези тръбни сили доведоха Западния Рим до неговия край към 476 година. От тези първи четири тръби втората тръба, която е корабите на Китим, беше най-тежката, защото Генсерих завзе властта над моретата и богатството на империята пресъхна.

Изправен срещу корабите на Хитим и наскърбен от тях, той се завръща и се разгневява против светия завет. Това се изпълни в историята, водеща до овластяването на папството през 538 г., чрез воюване против Божието Слово. След това той се завръща и има „сношение с ония, които оставят светия завет“. Това взаимодействие между езическия и папския Рим се изпълни през 533 г. с декрета на Юстиниан. Следващият стих, стих тридесет и първи, продължава тогава с това как езическият Рим е бил „наскърбен“. Във 2 Солунци Павел учи, че езическият Рим е „възпирал“ папството да вземе властта през 538 г. След като е наскърбен от нападение откъм моретата, което съсипва икономиката на царството, той се разгневява против светия завет, а после влиза в сношение с ония, които оставят завета. В следващите стихове „мишци“, които представляват властта, дадена на папството през 496 г. от Хлодвиг, се изправят и оскверняват светилището на силата, което в историята представляваше града Рим, и тогава езическият Рим ще премахне религията на езичеството (всекидневната) от царството и ще я замени с католицизма, а след това ще постави папството на престола през 538 г.

Когато папството бе овластено през 538 г., то предостави както пророческо свидетелство, така и историческо свидетелство, които са представени в стиховете, които разглеждаме. Годината 538 е предобразена от 31 г. пр. Хр. и битката при Актиум. В осма глава на Даниил, стих девети, езическият Рим трябваше да преодолее три географски препятствия, за да заеме престола на земята. Първото беше Сирия на изток, след това Юдея и Йерусалим, последвани от Египет при битката при Актиум. Папският Рим също щеше да има отстранени три рога, третият от които бяха готите, които бяха прогонени от град Рим през 538 г. Езическият Рим и папският Рим предоставят две свидетелства, които показват, че битката при Актиум съответства на 538 г., а 538 г. илюстрира неделния закон в САЩ, когато съвременният Рим управлява върховно, докато благодатното време не приключи.

Завършихме общ преглед на стихове двадесет и седем до тридесет и едно.

В следващата статия ще се съсредоточим върху тези стихове и ще започнем делото по съгласуването на този пасаж с историята на стихове единадесети до петнадесети.